

andet høje Ting af vort Partis finansielle Ordfører dør og dels ved de Udtalelser, som min ærede Sidemand til Højre (J. Pedersen) fremkom med her i Tinget ved Finanslovsforslagets første Behandling. Jeg finder det saa meget mere tilraadeligt at indskrænke mig hertil, som jeg ved Finanslovsforslagets første Behandling lagde Mærke til, at disse gentagne Udtalelser om Ønskeligheden af at forhøje Jernbanetaksterne og Luksusbeskatningen virkede, syntes det mig, noget irriterende paa den højtærede Finansminister . . . . (*Finansministeren* [Brandes]: Nej!) . . . . Ja, om Jernbanetaksterne sagde den højtærede Finansminister: „dette stadige Omkvæd“ — dette Udtryk vidner om Utaalmodighed overfor den bestandige Talen derom. Da man nu ikke skal irritere de Mennesker, man skal forhandle med, skal jeg ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet. Dog kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg tror ikke, Ministeren slipper fri for at høre den Tale om Forhøjelse af Jernbanetaksterne og af Luksusbeskatningen, medmindre han medvirker til, at vi faar taget et ganske anseligt Skridt i de Retninger, der er udtalt Ønske om, og det saa meget mindre som den højtærede Ministers Grunde for ikke at ville gaa med dertil efter min Mening ikke er tilstrækkelig vægtige, de er ikke saa gode, som den højtærede Ministers Grunde plejer at være — den højtærede Ministers Meninger plejer nemlig at være godt underbyggede, det erkender jeg. Den højtærede Ministers Hovedindvending imod en Forhøjelse af Jernbanetaksterne er, saa vidt jeg forleden Dag opfattede ham, at Forholdene med Hensyn til Udgifterne er saa langt fra de normale, at det ikke er det rette Tidspunkt nu at gaa til at forsøge paa at bringe Balance paa Statsbanernes Budget. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at netop fordi Udgifterne er saa langt fra det normale, er saa overordentlig store, er der saa meget mere Grund til dog i nogen Maade at forhøje Indtægterne, nemlig for at Misforholdet mellem Udgifter og Indtægter ikke skal blive alt for skrigende. Jeg har hørt eller set fremsat den Opfattelse — jeg tror dog ikke, den højtærede Finansminister har fremsat den —, at det skulde være mindre demokratisk at forhøje Jernbanetaksterne. Det kan vist ikke siges, at det skulde være Udtryk for nogen særlig Demokratisme at ville hjælpe Smaaafolk gennem billige Jernbanetakster, naar det kun kan naas gennem Milliontilskud til Banerne, og jeg

tror ikke, vi behøver at tage Patent paa denne Opfindelse, for der er ingen Fare for, at det skal blive efterlignet i andre Lande. Nej, den Maade at hjælpe Smaaafolk paa finder jeg er for kostbar og for indviklet, og jeg tror ikke, der her kan være Tale om noget demokratisk eller ikke-demokratisk med Hensyn til Stillingen til dette Spørgsmaal. Der maa anlægges et forretningsmæssigt Synspunkt med Hensyn til Driften af Statsbanerne, saaledes som den højtærede Finansminister ogsaa tidligere har gjort gældende. Og vil man det, maa det nødvendigvis føre til at gaa til en Forhøjelse af Taksterne. Nu er der for øvrigt saa meget mere Grund dertil, som der vist ikke er nogen, der tror, at Udgifterne til Banernes Drift i nogen nærmere Fremtid vil komme i Nærheden af, hvad vi før Krigen kaldte normale Forhold.

Mod en forhøjet Luksusbeskatning nævnede Ministeren forleden, saa vidt jeg opfattede ham, væsentligst kun dette, at den ikke vilde kunne forslaa noget, Indtægten herved vilde ikke kunne mærkes ret meget i Forhold til Statskassens store Underskud. Ja, jo større Underskuddet er, des mere synes jeg virkelig, man maa tage de smaa Bidrag med, hvor man kan komme til at faa fat paa dem. Skulde man ud fra den Begrundelse undlade at tage alle de Skatteforhøjelser, som ikke kan forslaa noget, skulde vi jo ikke have haft ret mange af dem, vi allerede har taget, for de kan jo heller ikke forslaa noget. Det eneste, der forslaaer noget, og det slaar jo heller ikke nær til — uagtet der stadig gaas videre med den —, er Merindkomstskatten. Nej, naar Underskuddet er saa stort, maa vi se os om efter Indtægter og tage dem, hvor vi kan faa fat paa dem, naar der ellers er Rimelighed derfor og de kan være forenelige med sunde Skatteprincipper.

Jeg skal ikke uddybe disse Betragtninger nærmere, men kun sige, at jeg gaar ud fra, at Lovforslagene gaar i Udvalg og der vil blive Genstand for en velvillig og saa hurtig Behandling som muligt. Naar vi har tilendebragt denne Forhandling, skal jeg tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg.

Piper: Det er jo ekstraordinære Forhold, vi lever under, og ekstraordinære Forhold kræver ekstraordinære Foranstaltninger. Mange af disse ekstraordinære Foranstaltninger, der er trufne, har vi jo ikke kunnet bifalde, men paa Grund af den